

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 227.365 van 13 mei 2014
in de zaak A. 209.813/XIV-35.185**

In zake : XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat William Vandevoorde
 kantoor houdend te 9000 Gent
 Ketelpoort 4
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE VLUCHTELINGEN EN
DE STAATLOZEN

I. Voorwerp van het beroep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 19 augustus 2013, strekt tot de vernietiging van het arrest nr. 107.926 van 1 augustus 2013 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij beschikking nr. 9902 van 2 september 2013 wordt het cassatieberoep toelaatbaar verklaard.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Robert Vander Elstraeten heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State.

Verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van de procedure teneinde te worden gehoord ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 23 april 2014 om 10.30 uur.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Attaché Kristine Goossens, die verschijnt voor de verwerende partij, is gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Robert Vander Elstraeten heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Verzoeker komt op 8 september 2011 België binnen en verklaart zich op 9 september 2011 vluchteling. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 29 maart 2013 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 3 mei 2013 tekent verzoeker tegen die weigeringsbeslissing beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Met een beschikking van 20 juni 2013, genomen met toepassing van artikel 39/73, § 1 en § 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), wordt aan de partijen meegedeeld dat het niet vereist is dat zij nog mondelinge opmerkingen voordragen, dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure op de in de beschikking aangegeven grond kan worden verworpen en dat de kamer zonder terechtzitting uitspraak zal doen tenzij één van de partijen binnen een termijn van 15 dagen na het versturen van de beschikking vraagt om te worden gehoord.

Verzoeker vraagt met een ter post aangetekende brief van 1 juli 2013 om te worden gehoord waarna de partijen worden opgeroepen om op de terechtzitting van 26 juli 2013 voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te verschijnen.

Met een arrest van 1 augustus 2013 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

4. Verzoeker werpt in een eerste middel de schending van artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet op.

In een eerste onderdeel citeert verzoeker artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet. Hij voert aan dat deze bepaling duidelijk voorschrijft welk gevolg de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aan de afwezigheid ter terechtzitting van andere partijen dan de verzoekende partij moet geven, dat deze bepaling duidelijk is en geen verdere interpretatie vereist en dat met het bestreden arrest wordt geweigerd verstek te verlenen tegen de niet verschijnende commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

In een tweede onderdeel stelt verzoeker dat de verwijzing in het bestreden arrest naar het arrest van de Raad van State nr. 74.288 van 16 juni 1998 niet relevant is vermits dat arrest de rechtspleging in kort geding betrof en het te dezen om een beroep met volle rechtsmacht ging waarin geen sprake is van hoogdringendheid zoals in kort geding.

In een derde onderdeel merkt verzoeker op dat volgens het bestreden arrest het verstek tegen de commissaris-generaal pas kan worden ingewilligd voor zover verzoekers vordering beantwoordt aan de ontvankelijkheids- of gegrondheidsvereisten. Volgens verzoeker voegt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen daarmee een voorwaarde toe aan artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling schrijft duidelijk het

gevolg van de afwezigheid van de commissaris-generaal op de terechtzitting voor, namelijk het inwilligen van het beroep.

In een vierde onderdeel laat verzoeker gelden dat het bestreden arrest een ongelijkheid tussen verzoeker en de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen schept aangezien in hoofde van verzoeker een onweerlegbaar vermoeden wordt gehanteerd terwijl in hoofde van de commissaris-generaal een weerlegbaar vermoeden wordt gehanteerd. Het bestreden arrest geeft volgens verzoeker geen enkele rechtvaardiging voor deze verschillende behandeling.

5. In de memorie van wederantwoord herhaalt verzoeker het middel en voegt hij toe dat de argumenten van de verwerende partij geen verband met de middelen houden en dat de verschillende behandeling van de partijen op de terechtzitting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een discriminatie inhoudt aangezien dit verschil niet op een objectief criterium steunt en niet redelijk verantwoord is.

Beoordeling

6.1. Artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd.

Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Zoals in het bestreden arrest wordt vastgesteld, wordt de verwerende partij die niet verschijnt voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. Deze duidelijke tekst vergt geen nadere interpretatie. Artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet houdt alleszins niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus verzoeker te erkennen als vluchteling of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in

de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden. Het eerste onderdeel van het eerste middel faalt naar recht.

6.2. Gezien de duidelijke inhoud van artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet en de betekenis ervan zoals deze hierboven is toegelicht, vormt de verwijzing naar het arrest van de Raad van State nr. 74.288 van 16 juni 1998 een overtollig motief. Het tweede onderdeel van het eerste middel is niet-ontvankelijk.

6.3. Bij de behandeling van het eerste onderdeel van het eerste middel is reeds gesteld dat artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet als sanctie voor de afwezigheid van de verwerende partij op de terechtzitting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet de inwilliging van het beroep vermeldt. Het derde onderdeel van het eerste middel faalt naar recht.

6.4. Anders dan verzoeker voorhoudt, geldt er bij afwezigheid ter terechtzitting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen “onweerlegbaar” vermoeden in hoofde van de verzoekende partij tegenover een “weerlegbaar” vermoeden in hoofde van de verwerende partij. Zowel in hoofde van de verzoekende partij als van de verwerende partij gaat het om een weerlegbaar vermoeden, met dezelfde beperking dat het vermoeden zowel in hoofde van de verzoekende als de verwerende partij enkel kan worden weerlegd door onoverwinnelijke dwaling, overmacht of toeval aan te tonen. In de memorie van toelichting bij het ontwerp dat tot de invoering van artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet aanleiding heeft gegeven, is dit uitdrukkelijk verwoord:

“Zo zal deze sanctie niet kunnen worden toegepast indien een partij op een onoverwinnelijke wijze gedwaald heeft omtrent – bijvoorbeeld – de datum van de terechtzitting of wanneer de verzoeker zich bevond in een toestand van overmacht of toeval (Cfr. J. BAERT en G. DEBERSAQUES, o.c., 265-266).” (Parl. St. Kamer, 2005-2006, DOC 51/2479/001, 122)

Vermits verzoeker een onjuiste betekenis aan artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet geeft door voor te houden dat in hoofde van de verzoekende partij een onweerlegbaar vermoeden zou gelden tegenover een weerlegbaar vermoeden in hoofde van de verwerende partij, is er geen sprake van een verschillende behandeling en faalt het vierde onderdeel van het eerste middel naar recht.

Om die reden moet niet worden ingegaan op verzoekers vraag ter terechtzitting om een prejudiciële vraag omtrent de voorgehouden ongelijkheid aan het Grondwettelijk Hof te stellen, daargelaten de vaststelling dat verzoeker die vraag niet tijdig heeft voorgesteld.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

7. Verzoeker werpt in een tweede middel de schending van artikel 6 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 juni 1950, (EVRM) op.

Hij voert aan dat deze verdragsbepaling een eerlijke en openbare behandeling garandeert van een zaak binnen een redelijke termijn, door een bij wet ingestelde onafhankelijke en onpartijdige instantie. Verzoeker citeert artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en stelt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich bij de beoordeling van de daarin bedoelde subsidiaire bescherming niet uitsluitend kan steunen op informatie over het land van herkomst, aangereikt door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Uit artikel 6, § 1, van het EVRM vloeit de verplichting voort de door de commissaris-generaal aangereikte informatie ambtshalve te verifiëren aan de hand van externe bronnen en algemeen bekende informatie over het land van herkomst, minstens aan de hand van informatie aangereikt door verzoeker zelf. De door verzoeker bijgebrachte informatie is in strijd met de door de commissaris-generaal aangereikte informatie over het land van herkomst, doch uit het bestreden arrest blijkt niet dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen rekening heeft gehouden met de door verzoeker bijgebrachte informatie om de informatie van de commissaris-generaal te verifiëren. Verzoeker acht daardoor artikel 6, § 1, van het EVRM geschonden, dat volgens hem van openbare orde is en dus voor het eerst in de huidige procedure kan worden opgeworpen.

8. In de memorie van wederantwoord herhaalt verzoeker het middel. Hij voegt toe dat niets de Raad van State belet zijn rechtspraak te wijzigen en een schending van artikel 6, § 1, van het EVRM te aanvaarden aangezien deze bepaling in minimale procedurele waarborgen voorziet.

Beoordeling

9. Zoals het Europees Hof voor de Rechten van de Mens meermaals heeft bevestigd, is artikel 6 van het EVRM niet van toepassing op geschillen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en dus ook niet op asielzaken. Het tweede middel is niet-ontvankelijk.

C. Derde middel

Uiteenzetting van het middel

10. Verzoeker werpt in een derde middel de schending van artikel 149 van de Grondwet op.

In een eerste onderdeel voert verzoeker aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als administratief rechtscollege een jurisdictionele motiveringsplicht heeft en dus elk ontwikkeld middel afzonderlijk en pertinent moet beantwoorden. Deze motiveringsplicht leunt sterk aan bij het recht van verdediging en moet een garantie vormen dat de door de verdediging uiteengezette middelen met zorg zijn aanhoord en onderzocht. Er mag niet op een vage en algemene wijze worden gemotiveerd.

In een tweede onderdeel laat verzoeker gelden dat het bestreden arrest een ongelijkheid tussen verzoeker en de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen schept aangezien in hoofde van verzoeker een onweerlegbaar vermoeden wordt gehanteerd terwijl in hoofde van de commissaris-generaal een weerlegbaar vermoeden wordt gehanteerd. Het bestreden arrest geeft volgens verzoeker geen enkele rechtvaardiging voor deze verschillende behandeling.

11. In de memorie van wederantwoord herhaalt verzoeker het middel en verwijst hij voor zijn repliek op de memorie van antwoord naar de argumentatie in het eerste middel.

Beoordeling

12.1. Verzoeker geeft in hoofdzaak een aantal theoretische beschouwingen over de inhoud van de jurisdictionele motiveringsplicht. Hij stelt dat niet op een vage en algemene wijze mag worden gemotiveerd, doch laat na aan te geven op welke wijze dit met het bestreden arrest het geval zou zijn. Het eerste onderdeel van het derde middel is niet-ontvankelijk.

12.2. Verzoeker herneemt letterlijk het vierde onderdeel van het eerste middel, zodat naar de behandeling daarvan kan worden verwezen. Ook het tweede onderdeel van het derde middel faalt derhalve naar recht. Hoe dan ook zou het eventuele scheppen van een ongelijkheid op zichzelf geen schending van de motiveringsplicht als vormvereiste voor jurisdictionele beslissingen vormen.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van dertien mei tweeduizend veertien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

Carlo Adams,

wnd. kamervoorzitter,

staatsraad,

Bert Thys,

staatsraad,

Peter Sourbron,

staatsraad,

met bijstand van

Joris Casneuf,

griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Carlo Adams